

När får vi en HeterO?

Rolex, minsann

Ska polisen agera livvakt åt människor med högriskbeteende? Susanne Backman anser att RFSL kan tåla lite klartext.

"Man vill bli älskad, i brist därpå beundrad, i brist därpå respekt, i brist därpå fruktad." Så karaktäriserade Hjalmar Söderberg förloraren. En förlorare får ingen kärlek, helt enkelt för att han/hon inte förtjänar det. I samspillet med andra aktörer faller han/hon och försöker då tvinga sig till vad människor inte ger av fri vilja. Och när det inte går, återstår att sätta skräck i omgivningen.

Debatt

Kravmaskinen RFSL – Riksförbundet för sexuell likabehandling – har under fyra decennier målmedvetet öppnat ögonen på och vridit rättigheter ur ogina makthavare. Den har haft god draghjälps av politiker som Barbro Westerholm, som ser till det goda hos människan. Nu senast fick de homosexuella en särskild ombudsman.

Från den 1 maj i år har HomO, Hanne Ytterberg, haft en miljon kronor att spela med och en liten lokal på Södermalm. Från årsskiftet blir budgeten 3 miljoner per år. För att öka, antagligen. Det kan låta som en struntsumma, men det är det inte. Det räcker bra för att underblåsa konflikten mellan oss och dem och marknadsföra de svarta översteprästerna i vad som i kretsarna kallas hiv-city (Södra stationsområdet i Stockholm).

Ogillar fikaragg

Folk får gärna klä ut sig på klubbbar, om det är vad de vill. Vad jag ogillar är att folk som raggas på arbetsplatser och visar upp diverse piercade kroppsdelar i fikarummet ska ha regeringen i ryggen. Det stora flertalet homosexuella som har mött ovilja i sina kyrkokörer, golfklubbar och segelsällskap går inte till HomO. Tro mig. De gör vad folk har gjort i alla tider – spottar i nävarna, gräter en skvätt och utårdrar bysladdret med stoiskt lugn. Och vinner så småningom sympati.

De 3 miljonerna som anslagits för år 2000 kan alltså användas bättre än till att försvara personer med uttalat elastiska moralbegrepp. Som dessutom härjar på arbetsplatserna så till den milda grad, att folk inte vill ha dem där.

Ingen ska behöva bli sedd över axeln för sitt val av partner. Men storyn ändras inte där. Det kommer ständigt nya avsnitt och nu tittar vi på en cliffhanger, där en hop statligt sponsrade fetischer är på väg mot utrikes badorter och tillgången till yngre grabbar, som knappast har ord eller möjlighet att rapportera eventuella övergrepp. Vad som har hänt, parallellt med att media fått en ny grupp att slå mynt av, är att subkulturen har drabbats av framgångsinfluens. Hybris.

Oklokt söka sex i farliga parker

Robert Karlsson Svärd skriver på Fria ord den 29 augusti att det är skrämmande att polisen inte avsätter mer resurser för att bevaka parker där man vet att förekommer så kallad bögnackning och där man vet att homosexuella har mördats. Vi förstår och delar insändarförfattarens frustration över det vald som drabbar homosexuella. ... att stoppa våldet i Göteborg i närheten det våld som med hela ideologiska bakgrund riktar sig mot minoritetsgrupper. Vi kan se i områden där man borde börja bekämpa hot och våld mot homosexuella ännu kraftigare. Men parker står inte högst upp på vår önskelista. ... Varför inte börja med att hålla...

RFSL kräver mer polisskydd

"Landet runt ökar våldet och trakasserier mot de homosexuella" ... I morgon lämnar vi in en ansökan om att de två unga män som åtalats för allmänna ordningsbrott ska åtalas för allmänna ordningsbrott. ...

Hög risk. Susanne Backman vill framhäva att det våld som drabbar homosexuella ofta utövas på skumma platser. Tidningsklipp ur Göteborgs-Posten den 4 september 1998 (övre) och den 5 augusti 1997.

Tidigare har allt från det beskedligaste missionärsnyp till avarterna varit något man har hållit för sig själv. Icke så numera. Och vips kan pedofilerna – det värsta buset – ta skydd bakom vanliga homos, som skaffat sig klagomur via ombud. Tillsättandet av en HomO är ett led i en politisk nedbrytningskampanj, designad av en klick homosexuella. En fet lön i Bryssel hägrar bortom den krigsstatistik de för fram. Vid högskolor och förvaltningar produceras rapporter som aldrig ifrågasätts i medierna, senast kriminologen Eva Tibys.

Tiby skriver på Folkhälsoinstitutets uppdrag om våldet mot homosexuella, och folkpartiets Karin Pilsäter (som traskar i Barbro Westerholms spår) backar upp Tibys häfsiga genombång i ett förord. Rapporten lades fram vid en presskonferens i Göteborg 1997. Det var taktiskt lyckat, eftersom där kryllar av nazister av olika schatteringar och det blir lättare att piska upp medial medvind. Pilsäter menar att "slutsatserna är skrämmande". Tiby påstår att 27 procent av de homo- och bisexuella, kvinnor som män, har utsatts för brott på grund av sin läggning. De i Göteborg är mest utsatta i hela landet, 36 procent.

Mest trakasserier

Av dessa brott är det mesta vad som förr kallades missfirmelse eller trakasserier, allt från speglosor till kuvert med obehagligt innehåll i brevlådan. Annat är övergrepp inom subkulturen. Återstår så en restpost, misshandel och dråp, som i huvudsak drabbar män ... Så här låter det i Nerikes Allehanda den 16 juli 1990: "Polisen i Örebro varnar ensamma män att vandra genom Stads-parken under kvällen, eftersom ungdomsgången i staden brukar knacka bög där." ... Notera språket. Ensamma män? Det är inte tidningsbud, jourläkare

tydigen så hemskt att hela homosamhället kan kollapsa och dö om han inte omedelbart huddflängs. I Paris har 17 anställda heterosexuella vid det anrika modehuset Chanel sagt upp sig i vredesmod. Orsaken lär vara en homosexuell avdelningschef, som gått an värre än värst. Denna krispiga notis står att läsa i nättidningen QX, bögar-nas eget lilla organ. Krigets vindar blåser. Kanske behövs där en HeterO-ombudsman?

Tillsättandet av en HomO är ett led i en politisk nedbrytningskampanj, designad av en klick homosexuella.

För att skylta över de inre problem – hiv, utpressning, våld, drogmissbruk, utslagning, hel- eller halv-kriminalitet och depressioner – som den snabbt växande subkulturen har dragit på sig behövs yttre fiender att skylla på. Oansenliga landsortspolitiker, rappare från något betongghetto eller medieovana personer, vad som helst duger som syndabockar. Problemet har alltid en yttre orsak, aldrig någon inre. Så skaffar man sig bundsförvanter och gräterskor. Poliser som fejdar där obetänksamma kolleger svinat till det. Präster som själfiskar *the hard & real way*. Politiker som hoppas på utdelning i valurnorna. Journalister som äntligen får alibi för att kuta på läderbarer. Vilket de i och för sig gjorde förut också. Det märkliga är att alla tror att åkturen är gratis. Men när snittarna är uppåtta, champagnen urdrucken, strålkastarna har släckts och TV-folket gått hem – då lossar tungorna band i slott, koja, på anstalter och i församlingshem.

Efter champagnen

Så kan man, i enfald, driva sin sak. Allt utan spår av självsinikt, humor eller backspegel. Och nu har de fått sin diskrimineringsombudsman: förra RFSL-veteranen, den jäviga juristen och sakkunniga på justitiedepartementet, Hans Ytterberg. Som person är han en sympatiskt prick, lugn med finurlig humor. Men genom honom kan de verkliga förlorarna koppla greppet, de som aldrig fick kärlek som honung i modersmjölk. Nu kan de polisanmäla sig till respekt på de arbetsplatser, där de är driftkuckus och föremål för det illansinnade skitprat som drabbar alla förlorare – de som tar med tvång.

SUSANNE BACKMAN
susiebright81@hotmail.com

Citatet

Vad du än gör, försök inte kompensera för att du är kvinna. Var stolt över det. Du passar bättre för jobbet än du kanske tror du gör, eftersom dina medtävlare ägnar merparten av sina vakna timmar åt att fantisera om sex. Sådana medtävlare är sittande fågel.

- Robert Townsend, *Up the Organization*, 1971

Ska vi göra Mats Nilsson till politiskt fånge? undrar Knut Carlqvist.

Nu har Jesús Alcalá över två helseidor i Dagens Nyheter analyserat mordet i Malexander. Slutsatsen lyder: Vi "vanliga" svenskar vill ofta inte tro att svenska nazister är "riktiga" nazister. Detta "vi" innefattar inte honom själv, han har aldrig svävat på målet. At-minstone inte sedan mordet i Kode 1996. Innan dess var videoväldet orsaken, som när Alcalá skrev om mordet i Bjuv 1994. Det rör sig aldrig om inre orsaker – psykologiska eller sociala – utan alltid om yttre. Just nu är det nazi-viruset.

För 65 år sedan hade vi 30 000 nazister i landet – bönder, lärare, poliser och officerare. De ägnade sig inte åt att råna banker. De ansåg liksom Alcalá att det daltades. Ont skulle med ont fördrivas. Så nazi-viruset tycks ha muterat. Vi är överens om att de tre grabbarna kallar sig nazister och att de vill uppfattas som nazister. Det är förstås ädlare att råna banker och skjuta familjefäder av ideologisk övertygelse än av girighet och mordlust.

Raskolnikov

Redan studenten och mördaren Raskolnikov i *Brott och straff* utvecklade övermänniskotankar. Svensk kriminalhistoria bjuder på ytterligare en bunt, en är Salaligans Sigvard Thurneman. Förbrytare ställer sig utanför samhället och mässte på det ena eller andra sättet rättfärdiga sina gärningar.

De tre rånarerna fantiserade om en egen, ny kampanjorganisation. Varenda öre ska gå till kampen, säger Mats Nilsson till kompissarna och avtvingar dem kvitto för varje utlägg. Själv köper han motorcyklar, Mercedes och Rollexklocka, som vilken smågangster som helst. Han gillar Bandidos, ett förbrytargäng i beskyddar- och indivarbranschen som "delar hans ideal". Nilsson pratar högljutt om att slå mot judar men rånar en vanlig bank och avrättar två försvarsåks, präktsvenska poliser. Han talar om rasnhet och rekryterar en mulatt. Alcalá visar varken att rånarerna är kapabla att tänka i politiska banor eller att de utgör pjäser i ett större spel. De framstår som ordinära psykopater.

Liksom i USA organiserar sig brottsligheten efter etniska linjer. Här har rysk och jugoslavisk mafia inte lagt fingrarna emellan. Svenska brottslingar har bildat Ariska brödraskapet efter amerikansk förebild och för att hävda sig mot konkurrenterna. Den ryska maffian är inte enfaldig nog att skjuta poliser, de tre i Malexander framstår i jämförelse som amatörer.

Polismördarna bör få livstid. Men de ska inte sitta på Kumbala som politiska fångar.
KNUT CARLQVIST